

אגרות משה יו"ד סימן רל"ו

והנה כפי שכתב כתר"ה בסוף, דרופאים המומחים אמרו שאם ישכב במטה ולא ילך יכול לחיות עוד כמה שנים בלי ניתוח אלא שע"י הניתוח יחיה אותן השנים בלא צער ויוכל לילך ולהתעסק בכל דבר כמו כל אדם, פשוט לע"ד שאסור לעשות ניתוח שהוא בסכנה שאם לא יעלה בטוב ימות בשביל ספק שאם יעלה יפה יחיה אותן הימים בלא צער, ותמיהני על שכתר"ה מסתפק בזה.

ואדרבה הא יש להסתפק אם מותר לעשות ניתוח אף כזה שאין בו סכנה דעכ"פ הא איכא איסור חובל דאף בעצמו אסור לחבול. אבל מסתבר מאחר שהוא לכוונת רפואה ליכא איסור, דהא ברמב"ם פ"ה מחובל ה"א כתב כל המכה אדם כשר מישראל דרך נציון ה"ז עובר בל"ת = בלא תעשה = ואיכא גירסא דרך בזיון, ומשמע שתנאי זה דדרך נציון או דרך בזיון קאי גם ארישא על הא דאסור לאדם לחבול בין בעצמו בין בחברו, וכיון שהוא בשביל רפואה הרי אינו ענין נציון ובזיון מותר.

וכיון שבמכה הוא דוקא דרך נציון ובזיון גם בחובל הוא דוקא דרך נציון ובזיון, שלכן יש להתיר בליכא סכנה ע"י הניתוח אם החולה רוצה בזה. אבל כשאיכא חשש סכנה שהניתוח אפשר ימיתנו אסור מאחר דכשישכב במטה יכול לחיות כמה שנים בלא ניתוח.

רמ"א יו"ד סימן רמ"א

היה קוץ תחוב לאביו, לא יוציאנו, שמא יבא לעשות בו חבורה. וכן אם הוא מקיז דם, או רופא, לא יקיז דם לאביו ולא יחתוך לו אבר, אף על פי שמכיון לרפואה. רמ"א - במד"א, בשיש שם אחר לעשות. אבל אם אין שם אחר לעשות והוא מצטער, הרי הוא מקיזו וחותך לו כפי מה שירשוהו לעשות.